

Publicerad 2006-07-06 00:09 av LeifTussilago

I vilket Tulli kommer över ett plommon.

Näckens plommon.

Tulli gick på stigen, vinglande fram som en enhjuling.
Det var han som skulle hugga veden, så nej! Då fick det vara.
Han spottade i sina handflator. Slog sina kinder heta och matta.
Hungern höll på att knäcka honom. Solen på väg ner.
Så fick han höra ljudet av ett munspel nere från bäcken.
Ett munspel? Men då kan det väl inte vara näcken?!
Tulli gjorde kullerbyttor ner från ravinen. Slog huvudet i en sten.
Han skrek så högt att kråkorna flydde från trädkronorna.
Tig din onde, tig! rösten lät barsk och bestämd.
Tulli såg upp och se, en naken karl!
Vad fan är du? undrade Tulli och knöt sin näve två gånger om.
Seså, sätt dig ned skall jag berätta. Den nakne karln bet i ett plommon.
Tulli satte sig ner i tyst förakt. Hans hungriga ögon jagade plommonet.
Spela något på ditt munspel! röt Tulli.
Den nakne karln var inte sen att handla. Lade ner plommonet för spelet.
Så fort han börjat spela höjde Tulli sin hand. Sedan sänkte han den i hast.
Den nakne karln tappade sitt munspel och föll i bäcken.
Tulli tog plommonet och gick hem. Hem för att hugga ved.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren LeifTussilago med Poeter.se id #9500 innehar upphovsrätten